

MATERIA

Maria Xosé Puente

Xoán Fernández

Paola García

Piquico

Ramón Díaz

Pilar Ageitos

Manuel Romero

Xoán Mariño

María Queiruga Ayaso

Alfonso Costa

Raúl Gil Burés

Fidel Vidal Pérez

Francisco Blanco Alcaide

Salvador Figueira Laíño

Mónica Rivas

Isabel Rey

Manuel Teira

Xosé Luís Veiras Manteiga

Ricardo de Barreiro

Nacho Costa

Xosé Comoxo Rodríguez

Manuel Mariño Reino

Rebeca López Cierzo

Salvador González Lapido

Antoneta Castro

Xerardo Crusat

Tantino

Alberto Rodríguez Castaño

Xosé M. Cairo Antelo

Natalia Romero Sanisidro

1

VOCES NA MATERIA

biblioteca
barbantia

VOCES NA MATERIA BARBANTIA

biblioteca
barbantia

VOZ

Alberto Piñeiro

Alfonso Costa

Ana Romaní

Antón Riveiro Coello

Antonio Domínguez Rey

Antonio Piñeiro

Carlos Pereira

César Souto

David Pérez Iglesias

Eva Veiga

Fernando R. Lavandeira

Fidel Vidal Pérez

Francisco Blanco Alcaide

Helena Villar Janeiro

Iria Lago

Manuel Iglesias Nimo

Manuel Teira

María Xosé Canitrot

Martín Veiga

Nacho Costa

R. X. Santos Rodríguez

Ramón Blanco

Rosa Enríquez

Séchu Sende

Xabier Álvarez Olariaga

Xabier López Marqués

Xesús Rábade Paredes

Xesús Santos Suárez

Xosé M. Cairo Antelo

Unai González Suárez

Coordinación

Antón Riveiro Coello

Consello directivo

Carlos Mosteiro

Xesús Santos Suárez

Xosé Ricardo Losada

Alberto Piñeiro

Milagros Torrado Cespón

Deseño e maquetación

Gráficas Garabal, S. L.

Fotografía cadros:

Carmela Queijeiro

Portada:

Mural Alfonso Costa

Edita

“A.C. Barbantia”

Rúa Principal, 77-4º Andar

Centro Social

15930 Boiro (A Coruña)

Tfno.: 981 84 26 35 Fax: 981 84 27 25

Http: www.barbantia.org

Correo electrónico: barbantia@barbantia.org

Imprime

Gráficas Garabal, S. L.

Depósito Legal

C-781-06

ÍNDICE

POETAS	PINTORES	
Alberto Piñeiro	María Xosé Puente	9
Alfonso Costa.....	Xoán Fernández	13
Ana Romaní	Paola García	17
Antón Riveiro Coello	Piquico	21
Antonio Domínguez Rey	Ramón Díaz	25
Antonio Piñeiro.....	Pilar Ageitos	29
Carlos Pereira	Manuel Romero	33
César Souto	Xoán Mariño.....	37
David Pérez Iglesias	María Queiruga Ayaso	41
Eva Veiga	Alfonso Costa.....	45
Fernando R. Lavandeira.....	Raúl Gil Burés	49
Fidel Vidal Pérez	Fidel Vidal Pérez	53
Francisco Blanco Alcaide.....	Francisco Blanco Alcaide.....	57
Helena Villar Janeiro	Salvador Figueira Laíño	61
Iria Lago	Mónica Rivas	65
Manuel Iglesias Nimo.....	Isabel Rey	69
Manuel Teira	Manuel Teira.....	73
María Xosé Canitrot.....	Xosé Luís Veiras Manteiga	77
Martín Veiga	Ricardo de Barreiro	81
Nacho Costa	Nacho Costa	85
R. X. Santos Rodríguez	Xosé Comoxo Rodríguez.....	89
Ramón Blanco	Manuel Mariño Reino.....	93
Rosa Enríquez	Rebeca López Cierto	97
Séchu Sende	Salvador González Lapido	101
Xabier Álvarez Olariaga	Antonieta Castro	105
Xabier López Marqués.....	Xerardo Crusat.....	109
Xesús Rábade Paredes	Tantino	113
Xesús Santos Suárez	Alberto Rodríguez Castaño	117
Xosé M. Cairo Antelo	Xosé M. Cairo Antelo	121
Unai González Suárez	Natalia Romero Sanisidro	125

VOCES NA MATERIA

BARBANTIA

Nº 1

biblioteca
ar antia

LIMIAR

VOCES NA MATERIA

“I ENCONTRO DE CREADORES DO BARBANZA”

ENCONTRO é palabra que chama pola amizade. Encontrarse é algo que fan os amigos, os que comparten arelas, obxectivos, visións ou proxectos comúns; *ENCONTRO* é palabra que fai pensar en complicidades e coincidencias, en camiños que se queren percorrer xuntos, na procura de algo que forneza o espírito e alede a alma. Pero tamén - ¿por que non? - se poden encontrar os que, sendo afins, non se coñecen áinda; os que sendo ou estando no mundo, no mesmo mundo, próximos no espazo e no tempo, non saben, ou saben pouco, da existencia do outro. Daquela o *ECONTRO* transfórmase en riqueza e intercambio, en coñecemento, inda máis, en recoñecemento.

Dalgunha maneira o que nos convocou o 29 e 30 de abril de 2005 en Porto de Son no I *ENCONTRO DE CREADORES DO BARBANZA* foi algo así: xuntanza de amigos que non se ven todo o que quixesen e que, querendo saber uns dos outros, saber o que fan e o que teñen en proxecto, deciden verse, quedar, coma os compañeiros que intercambian confidencias diante dunhas cuncas na taberna, as de antes, e as de agora mesmo.

Trinta pintores deron cor aos versos doutros tantos poetas; todos, pintores e poetas, amigos e vencellados dunha ou doutra maneira á comarca, compartiron dous días inesquecibles. Escritores e artistas plásticos encontráronse, recoñecéronse, evidenciando o que xa é ben coñecido: a universalidade da linguaxe artística. E de paso puxeron de manifesto e en valor, o vigor desta terra da Barbanza, apartada –din que apartada de itinerarios e circuitos de certa cultura mediática– pero viva e activa no traballo dos seus axentes culturais, sexan estes

institucionais ou dos mesmos actores principais da actividade creadora, os artistas.

BARBANTIA síntese especialmente orgullosa deste ENCONTRO. Foi a actividade central (inda que non única, sabémolo todos) neste noso primeiro ano de vida, a semente inicial que habemos transformar na colleita doutros ENCONTROS que a bo seguro seguirán a este primeiro.

Agradecemos a presenza de todos vós, a alta calidade dos vosos traballos, o gran nivel amosado polos relatores das dúas xornadas, a magnífica acollida da iniciativa e a asistencia aos actos programados. Agradecemos tamén por suposto a sensibilidade institucional representada pola Deputación da Coruña, e o Concello de Porto do Son, sempre predisposto a este tipo de iniciativas.

*Carlos Mosteiro,
Vicepresidente de Barbantia*

Poeta: Alberto Piñeiro

Pintora: María Xosé Puente

Tamén hoxe estou sentado
á sombra maina do vran, na anterga
Copa do Sol
que aboiara o teu feliz no refulxente silencio
sobre Sirius, cando o lume florescía
tralos muros da fervenza de serpes e cristal
onde, co Ceo no altar, fiaba lóstregos escuros
para tecer polas noites eternidades
que as eivas dos rousiñois
destecerán

Agora
tódalas lúas son encetadas
tódolos mares son mares
a xerfa está cada vez más lonxe
e por Titono só pasaron os anos.

Poeta: Alfonso Costa

Pintor: Xoán Fernández

Xa é tarde
para recolleitar recendos.

Non me fales de saudades,
pensa na orfandade dos paxaros
e nas brétemas quebradas
polo sol nos espellos.

Escoitas o brado da morte?
Non digas nada.
Esquecín dicirche que de noite soñei
que se erguían en armas
as membradas árbores:
botaron a sorte
e tocoulle á más vella ofrecerse
a ser madeira
coa que facer as espadas.

Vixía...
Chegou a hora de querelarse
contra a Historia.

NON máis mísliles envenenados.
NON máis sangue abrindo ríos.
NON máis segura nas bocas dos nenos.
NON máis mágoa nos corazóns doridos.
NON máis reporteiros insolando placas de morte.

Chegou a hora de acalar a insoportable masacre.

Chegou a hora de abrir as máns
e estender os brazos.

Eis a Paz, esperando.

Onde están os paladíns da liberdade?
Non fales, escoita...

Que din?
¡Cala!, non fales.

Poeta: Ana Romaní

Pintora: Paola García

Á miña nai
Ó meu pai
Ó meu irmán

Avoa

Son negras as camisas que o tempo deita no tendal dos ollos
roupas que colman nos armarios o xesto firme
dunha resistencia

- No silencio do teu paso perdeu o corredor o seu destino -

Que nena eras avoa a estes anos e que brava
que ritual o de pintarte e peitearte desafiando
deuses e ausencias que empeño
por levantar a cabeza

o corpo consumíndose nunha retirada sorprendida

Repousan agora auriculares e rosarios
na esquina deste Agosto
e con eles unha imaxe para sempre
nestes ollos:
as tuas unllas longas percorrendo
a espalda dunha nena de terraza e bicicleta

Sombras de carmín e rediñas á medianoite
cando as formas son sombra
e reclaman unha avoa que aniñe
o corpo contraído do espanto

- Miña netiña de medos e poemas -

Hei procurar o ritmo do abano en Agosto
no mes que pechaches despedíndote Hei levar
o abano na calor por recrearte o teu abano
soando de novo as linguas de madeira
dun abano de sol

Cóntame de novo os alcumes e as historias
os perfís da xeografía que habitamos e nos posúe
a terra desde Noia nun mar que non existe
que inventamos

Baixemos avoa ó malecón ver morrer os peixes e o mar

Portosín Boa polo Obre Testal os nomes desta historia

da que nazo San Bernardo e o pasado a Rasa
baixemos da Corredoira a San Martiño e dame a man
coas unllas rosa e os rastros da acetona

As augas calan torpes nas marxes do Traba

A memoria espéllase luminosa
nas bocas que te buscan

Xa nada te ata nin demora o meu espanto

Bebo a luz de Agosto
as tuas pernas ó sol da tarde
bebo do teu vaso
os churros do Quiosco
os cortes de xelado
a masa branca que nace na trastenda

E paseas ergueita
perfil e bolso
polo fondo da alameda

Que algodóns de xeo mastigo que non cala a ponla
que me ata
Nada do que fuxo se revela tan pronto e tan lento
como esta auga na que naces

E estás na varanda asomada
estás en Boa á sombra da marea
os coxíns abandonados no relanzo do segundo

- Miña avoa de tacóns e pañoletas -

desanda a Carreiriña lentamente

desándame

as linguas destas rutas na carne do meu brazo
nas veas peixes de lama e lodo
este sangue

a miña voz por fin nos malecóns

Quero un abano a recrearte miña avoa
un abano na calor

Poeta: Antón Riveiro Coello

Pintor: Piquico

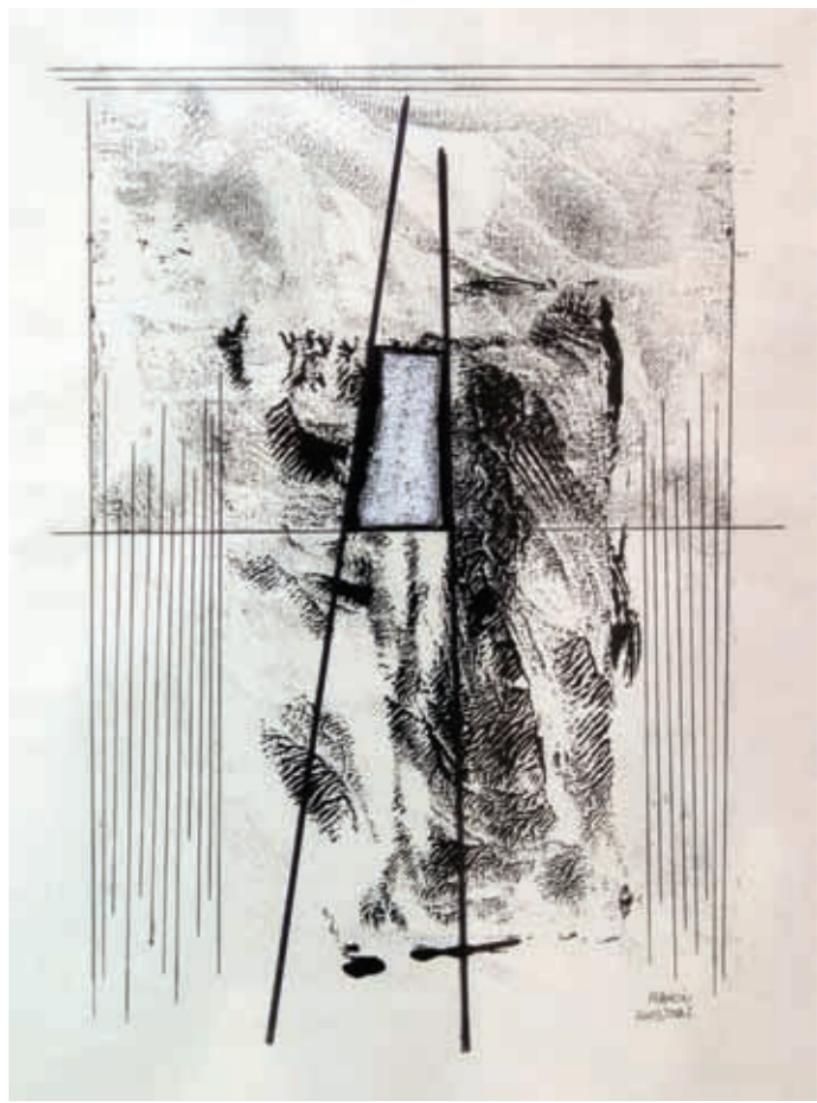
A dor

A dor é un nenúfar na tona da nostalxia,
unha nereida triste na estafa dos días,
unha eiruga en decadencia apreixada
pola celosía cervical das artesas lacradas.
É unha luz que só debuxa alciprestes,
a esgazadura dunha rosa no silencio,
o corazón frío nos músculos da caricia,
a voz da soildade cuspindo estigmas.
Esa é a dor que todo o invade:
un mastín que devora pombas brancas,
un tránsito de ausencias e agonías,
unha fiestra á vertixe dos espellos,
unha fenda nos argazos das sombras,
un merlo que só sabe cantar un nome.

Poeta: Antonio Domínguez Rey

Pintor: Ramón Díaz

A flor tenra do espiño

Sopra o vento, asubía
nos encovos do monte
e florece a flor tenra
dos ollos pendurada
no raso dun espiño
que fire a luz secreta
da noite. Sangue virxe
nas veas do universo.

Chiscos de lume branco
agullan o padal
ouriviño da sombra
áinda quente nos acios
ou sarmentos do soño.

Poeta: Antonio Piñeiro

Pintora: Pilar Ageitos

Acaso non saibas
que no balcón quedou
pendente a nosa lúa,
prendidas as nosas mans,
que abajo os gatos pasan, mírannos
áinda, como que cando
te fuches deixaches
esquecida a sombra
entre os meus brazos.

Acaso non saibas
que xa me teño conformado
á mesa valeira
e á vaixela pobre,
e ó pan duro,
e á habitación pechada,
e á tristeza do salgueiro,
e ó recendo do pranto,
e ó frío das rúas
e ó golpe do silencio.

E acaso non saibas
que eu sigo indo ó faro
cando pecha a noite,
e a marea vén
dixirme a carón
que o sol da nosa cala
faite de menos,
e ó cabo da orela
e ós pes da carizza
vai secando o tempo.

Poeta: Carlos Pereira

Pintor: Manuel Romero

Hoxe erguinme, somnámbulo,
e saín aos camiños.

Nos estanques, os vellos paramecios
observan con abraio o plenilunio,
e arañas desvalidas,
tecendo teas tenues
nas esquinas da noite, orientan
estarrecidas almas
a beixar -con labios de fervenza-
bandadas de paxaros que se achegan
-para lamber as mans da primavera-
portando a loucura dos enigmas,
a salitre dos mares, os delirios,
traspasando, en tristes teleféricos,
os meandros da memoria.

Viaxe equinocial, viaxe iniciática
na procura da Terra de Todas as Respostas:
mais non sei se o destino saciará a miña sede.

Camiño sen descanso sobre os rostros
doutros seres febrís que me acompañan
albiscando, no litoral dos labios,
o manancial abrupto das palabras.

Precio, para a viaxe, o compás do orballo:
non desexo extraviarme nas gándaras da morte.

Exploro, sen descanso,
as telúricas abas do silencio
-ese silencio que fagocita estrelas-
escavando, nas horas, galerías

nas que agochar con avaricia os soños.

Fatigado, acomodo
o canto esmorecido -que apenas musito-
co do afastado púlsar.

Capitán dunha varada dorna
sobre un vencido mar, só me queda o naufraxio
no leito matricial do Universo.

Poeta: César Souto

Pintor: Xoán Mariño

La luz que solamente es luz
Cuando ilumina una cosa
No es la luz verdadera.

Jorge Eduardo Eielson

Ás veces, a luz esperta abrindo súpeta
unha fenda nos corpos.

Oscila un intre e acende
o prodixio antigo
que os séculos souberon:

algo
que non é mármore tinguindo
o mármore
e non se chama.

Vibrou
e queda a codia desprovista de alento
a entraña en cru
sen pálpito nin nada.

Poeta: David Pérez Iglesias

Pintora: María Queiruga Ayaso

murada con vidros

garzas vidros na densidade grávida das chuvias / nas fronteiras das terras valdías / o silencio a carencia o negado / a luz a luz / estas palabras — non me pertencen — / a orde que soña a orde cárcere verbal caos epifanía / reververación / tempo invernal da memoria e da espera / o durmir do alcoholico cavernosos iris verdes bocas abrasadas / vidros rotos sobre unha murada coma metástases da conciencia capital muradas vidros de botella / metonimia / o territorio da infancia? / non pertenza non lugar non relato non nación / acumulación de arestas vítreas / ameaza lentamente meditado dano / ferida que nace na ferida / mensaxe que o contexto arma / cárcere de signos / víbora en tarro de formol / fascismo / dorsal de vidros rotos / detrito escamación / linguaxe que aflora en diagramas líquidos / o horror o horror / cristais sobre un muro / sen palabras pero con palabras / xerminais / habitar espazo murado de vidro roto / conciencia do caos crisálidas baleiras / sintagmas decepción masificación de soidades crepuscular conciencia da derrota / a superficie dos campos xeados o sol oblicuo descendo desde o alto das pólas dos carballos os vidros sobre as pedras e os adobes de cemento da murada as follas dos amieiros caendo coma volvoretas mortas sobre as augas a ondulación circular das augas expandíndose cara as beiras o seu retorno case imperceptible en ondas más abertas a quietude final / as ordes / mans tutelares e atávicas / reproducimos a incisión / nós - pero quén é nós / todo enveleceu cando chega a ser linguaxe / somos intérpretes de sombras / horizonte dunar reverberación código / burbulla na febre da auga / baixo as árbores / como vidros como garzas

Poeta: Eva Veiga

Pintor: Alfonso Costa

A ALFONSO COSTA

É do tempo a sutil máscara,
Permanencia da fuga.
Procúranse os rastros e só saben que aman.
A cerva de auga
vai beber no lóstrego teu.
Se vas ou miras,
un soño lento
abre os seus ollos cativos.
Se vés ou pintas
rabuñadas
nas horas imprevisibles
érgome
ergo a íntima irisación do ópalo
e bebe a luz.
Na devoración da ausencia o mar porfía.
Vibra a nudez visible o seu regreso
Mans souberan neviscar en praia longa.
Se miras ou amas
a pegada das nubes,
os flancos vulnerables,
vive a sombra do verán
na pel da memoria.

E son signo
que descifras revés do rostro
no ronsel do vento.

Poeta: Fernando R. Lavandeira

Pintor: Raúl Gil Burés

Vexo a miña imaxe nunha serie infinita
de longos paseos á media tarde
diante do pai e a nai que agardaron fóra
coa roupa dos domingos e o sorriso en branco e negro.

Da miña boca apreixada nunha sutil agonía
sempre escapa a ausencia do algodón de azucré
cándido aroma dos desexos memorizados.

Das miñas mans céibanse efémeros xogos
que buscan chegar á afastada terra verde e morna
repetida nunha e noutra lingua coa fartura da nostalxia.

E de cando en vez, na interminable baía de paseantes
saltos as baldosas de cores simétricas e frías
esculpindo absorto coa miña dicción infantil
o sentido nome dos lugares estraños e ausentes.

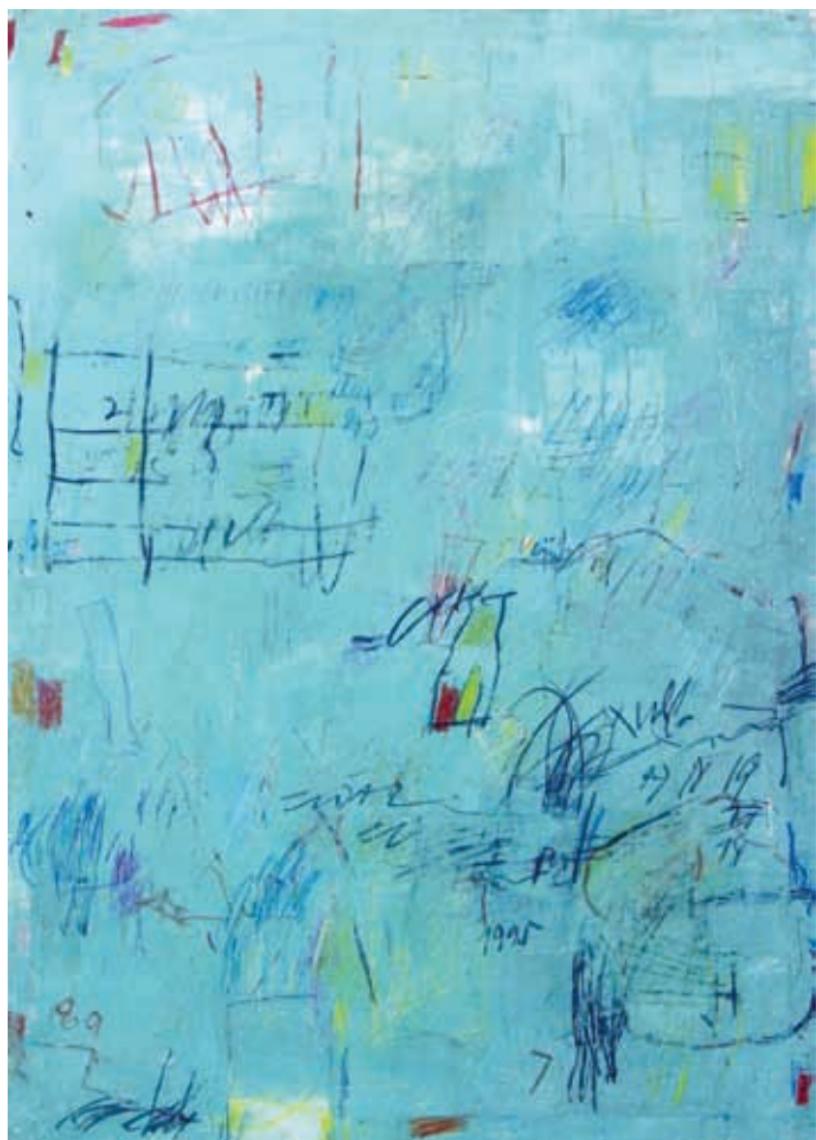
Non serei quen de esquecer todo isto
a pesar das palabras vertidas e os ecos do tempo
mellor deixar que o silencio fale e aquiete a memoria
agora que é inútil revisa-las vellas fotografías.

Perdérónse os espellos nos que xogaba a nenez
e xa non sei descubri-la imaxe familiar
que non foi miña pese a insistencia das voces
pois non amañece abeirada ó soño que me cobre.

Poeta: Fidel Vidal Pérez

Pintor: Fidel Vidal Pérez

QUIZAIS

Quizais o que se vive sexá só
a escura decepción do que se apostá
nun xogo interminable de equilibrios
a perda inconsolable do porvir

entrementas unha peli no salón
da colección DVD dun xornal
unhas copas cos amigos unha charla
programada no auditorio local
o concelloal de turno de cultura
na presentación mentras tanto non sei
se a vida pasa inadvertida ou serei
eu quen pecha o ordenador da mesma

a vida non é xogo nin apostá
é vídeo seguro carta marcada
dar marcha atrás cada vez que non goste

quizais a miña vida sexá só
a decepción de min mesmo ou o escuro
esmorecerse en brancos nas pantallas
en brancos e negros pura grisalla

quizais sexa iso ser sendo nada

Poeta: Francisco Blanco Alcaide

Pintor: Francisco Blanco Alcaide

TRANSGRESIÓN

Fuxo da realidade e atópome cego
coma no indescifrable camiño
da más escura tobeira.

Pranto,
non teño volta,
e segue a empurrar o vivido,
coa maior maldade sentida
e afogo.

Volto atrás e non vexo,
é por iso que o sinto
no dorso.

Bramo
con aguzada dor, dor indixesta
aguilloando nas costas, matando na fronte,
mudo.

É agora, nese intre cando morre a liña
nese punto escuro, sen más
camiño,
sen a mínima conciencia
profundamente canso,
caio vencido.

Non as soporto,
non aturo, das sombras contidas,
spectros que se laian
aborrecidos,
escordando a estrada,
arqueantes na vía.

Baleiro

érgome coa noite nas mans,
ensanguentada de luces
no veneno da claridade
afundida.

Cóncavo son un esperto inútil
apouséntome e transgredo,
perdido.

Poeta: Helena Villar Janeiro

Pintor: Salvador Figueira Laíño

SONO DE PETROGLIFO

No encastelado cume
do vello castro altivo
hai unha longa pedra
con misteriosos riscos.

Ramón Cabanillas

Xa non baixo buscar segredos de cristal
nin enfurcar colares co frescor nacarado que deita nos oídos
besbellos polisémicos das ondas...

Fuxo do rechouchío dos paxaros
para borrar a estrema que me funde co mar
nun monólogo de auga
e atopar ese fío de equilibrio que evite transmutármonos
pola crista das ondas.

Tan pronto como se ergue da súa sesta
de petroglifo,
tamén baixa o Porviso montado na vasoira da brisa do serán
a interromper o goce da harmonía
da nova escuma,
axotando na calma coas pezuñas,
rabuñando na ósmose da redondez azul e do tamaño lírico
e entoldando o pereno manantío que protexe do caos e das sombras.

Daquela volvo á casa amablemente triste.
E el ven cabo de min coma un canciño
acorazado na mitoloxía
a regresar ao sono dos misteriosos riscos
e ao caldeirón do tempo.

Poeta: Iria Lago

Pintora: Mónica Rivas

Pero que sempre suxo as botas no cemiterio para nunca atopar a propiedade trinta. Para despois tardar unha hora trabando a cidade e ter de esperar dez minutos polo transporte.

Chegamos á casa no trescentos sesenta cunha vontade inmensa de fumar, a túa mae xa fora embora e saíches correndo cara a Clínica e beixáchesme un pouquiño antes mentres procuraba os cigarros no saco.

ATENDÍ A como se fechaba o portal e pensei que suarías moito polo baixo das costas. Pensei tanto que mollei os teus pantalóns e sóubente incomodado cando limparas.

Apoiada na varanda deixo caír a cinza, algunha folerpa pousa no casaco identidade que eu perdo nos pés de guerrilleira morta no monte. Vai frío, aspiro humedecendo as luvas de coiro e decido lembrar o último mercado de ostras bretoas. A textura desagrádame, tés unha veciña alcólica que se baba no ascensor e non é capaz de abrir a porta. Pergúntome se viviría na Indochina cun amante moito maior que tén un coche cos vidros tintados. ¿Quero axudala? E quero gardar os ollos de peixe. Allez!! Collo a man e morro, son un cantante famoso con sobredose, son unha lápida imposible de encontrar.

Poeta: Manuel Iglesias Nimo

Pintora: Isabel Rey

Coma o vento.

Coma o vento que move o sempiterno debezo,
que percura o desarrimo nas sombras rachadas,
dor de burbullas e páxinas do tempo,
diamante nos cumes,
rodas desnortadas,
cadaleito que descansa en tumbas de loureiro.

Somos.

Choramos.

Preguntamos medoñentos que é o rubor dos leitos
onde están as noitecidas distancias ás camelias,
como pasa o reiseñor sobre a pedra
e a lúcida fragata voa nas apertas.

Os interiores das ialmas son solsticios,
praías da mágoa unánime e aberta,
voltando a rezar pregarias valeiras,
a ollar novos tesouros,
e daquela o sol tórnase arco da vella,
encontro de máns que lembran anémonas.

Somos sangue, cor, poema e limbo,
peitos de cálices infindos,
alborozo lánguido,
altar de ídolos de marfín e ouro,
bóvedas acochadas en templos de salgueiro.

Ninguén saberá atopar o misterio.
Ninguén poderá abrir a fenestra
que conduce ós destinos incertos,
a dúbida desvelada en sinfonías alleas,
bruidos celestiais de levián faciana,

laberíntico areal de mouras-perdidas-podres palabras,
sonido de campá repinicando na herba.

Coma unha polonesa de Chopin agonizamos,
irresoltos,
tentando volver ó cimeterio de Adina, noso berce.
Coma o vento.

Poeta: Manuel Teira

Pintor: Manuel Teira

Milleiros e infinitos de veces
por ti.

Treman estes ollos no fondo do teu silencio
palpo e bebo nos teus poros o teu morno alento
e deixo ceibe esta mirada na túa alta torre.

Aí no linde onde gardo o lume do incendio
por ti.

Amaso nestas mans os minerais antigos da luz
o soño de reterte eterna nos meus dedos
e avanzo, atrapo ese instante no que me habitas.

Aí preñas as miñas retinas para sempre
por ti.

Poido adiviñar a túa mirada de montaña
gústame que nos descubran e sexamos vento
nos rouben e nos leven nese trebón da sangue.

Ai ardora que derrita este trigo novo
por ti.

Poeta: María Xosé Canitrot

Pintor: Xosé Luís Veiras Manteiga

Son raras e espaciosas
as horas chovendo como se retornássemos.

BELTAINE

I.

Abriría un espacio
no que as mans despregaría os mapas
do universo,
sempre esaxeradamente,

E mirariámonos o embigo
sulcando ignotas terras,
illas que áinda agardan por nós,
que xa non foron na súa deriva
cara a dentro.
In nomeábeis illas
cando as encontremos.

II.

Tardes amadas tardes
que inclinades as paixóns
a se afirmaren dende o peito
convocando no Dédalo
o pensamento indescifrado
das baleas.

III.

Abrir as mans baixo das augas
recoller nas súas ondas
a beleza do teu amor asolagado.
Tan de min que foxe
cara a dentro!

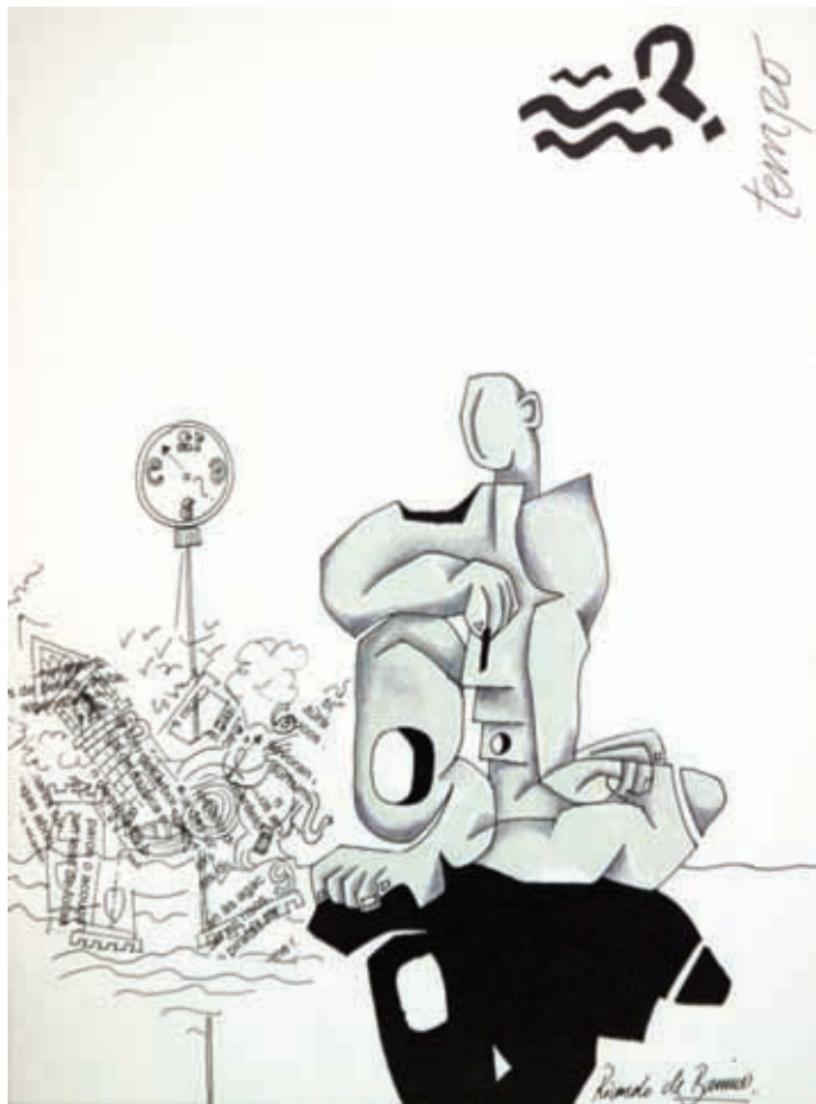
IV.

E lánzome no mar
aprendo a despregar
os dedos da medusa na corrente
que me leva aló
onde brotan as furias do océano
e todas as augas se mesturan
no embigo polo que as fervenzas
retornan a non ser.

Poeta: Martín Veiga

Pintor: Ricardo de Barreiro

NAVEGACIÓNS

No medio da follaxe rendidos repousan
dous botes de pesca, deitados como infantes
fronte a un alpendre tellado de táboas.

Reparo de cotío no seu descompoñer pausado,
mal protexido o casco por plásticos azuis
que o vento retirou como un mantelo esquilfe.

Apodrecen quedos baixo o orballo do inverno
que derrama a pintura parda das cadernas,
que revela aos poucos un esplendor xa ido.

Estrugas ávidas devoran áncoras e cabos,
antano inzados de durísimas escamas
como espellos nidios que escintilaban lonxe.

Ofrecen abeiro a gatos nocturnos, vagarentos,
espectros mansos a esculcar silveiras
na procura de lixo, pardais, furelos distraídós.

Entre eles xogan nenos, fuman ás agachadas,
entoan cancións que rematan en risos,
erguen os brazos alto como piratas témeros.

Que mares sucou o seu madeirame descinxido,
que augas abriron as proas, a que portos arribaron
mexidos no marmurio de linguas estranxeiras.

Aínda que con certeza non seguiron máis derrota
que río abajo ata o castelo, onde a badía arrinca
e corvos mariños voan entre illotes.

Alí non atoparon o acougo que agora os arrodea,
vencidos nun leito de follas mortas, de roseiras murchas:
desfeita estéril, sen épica nin historia.

Os mércores ao solpor as campás de St Finbarr repenican,
riada de son desarborada que asolaga os predios,
que ateiga de música escura os íntimos recantos.

Estremecen daquela os botes amaiados, ceiban
todo resto de ruína nas mestas ramalleiras onde xacen
e navegan polo ar chuviñoso, afoutos, espididos, sen velamio.

Poeta: Nacho Costa

Pintor: Nacho Costa

Achégase a pedra
a pasos axigantados, escura e
histriónica, desprezando a
calada nota con tons de misa.

E desde os cristais baixan
articulando a simetría,
doces bordados de oratoria tonal.

Poeta: R. X. Santos Rodríguez

Pintor: Xosé Comoxo Rodríguez

PASOS PERDIDOS

Xa estou aquí,
o día renace no mesmo soño pausado.

Xa estou aquí, veño
reclamando os misterios más sagrados:
os días os corpos os silencios os abrazos.
Pedindo o misterio más arcano,
a matriz que é ventre o ventre que é canto,
que funda que inaugura cidades e salaios.

A pedra implantada no silencio,
rozando apenas a moción dos ríos.
A Terra perenne, que senlleira,
nos ventos e nos homes permanece.
Traspasada polas augas en sendeiros que navegan
cantos primordiais,
o tempo e o espacio.

Retorno a ti nas fervenzas e nos ríos,
nos outeiros e nos ventres,
que son danza, que son canto, que son vida.

Retorno a ti Orixé.
Permanente ritual
enterrado en cidades robóticas.

E alá ó fondo o Mar.
Rebate e cicela todo pensamento
ou sentimento.

Poeta: Ramón Blanco

Pintor: Manuel Mariño Reino

CONCERTO BARROCO

(With a burning violin)

Deberan bastar tempo allegro
e apretar as cordas
do violín,
coma no concerto torcer as ansias de tocar
o brazo da Branca Flor,
no asento contigo e a moita distancia
no sentir como pasan as estacións
-contigo no asento e no sentido-
e Vivaldi non fai nada por retelas.
Así discorre a nosa gloria:
entre os xílgaros e a tormenta
hai un ceu atronado
et in terra pax
cando escorre a barataria
da marea
e torna água
arrebatada do ébano
a canción.
Nela está os nosos gozos,
todo arpexios e volutas,
baixo as perlas malfeitas
de cada nota que se extingue
como chama.

Pero ela é a que non arde
ao apagarse a luz
no breve intervalo preludio dos silencios,
antes de que a chame

(desconcerto a música que amando nos despreza)

co ladrar dos cans, co rumor das fontes,
chama dos meus afectos
que es lume e non ardes
nestes ollos meus (II, 93) de Inferno.

Poeta: Rosa Enríquez

Pintora: Rebeca López Cierzo

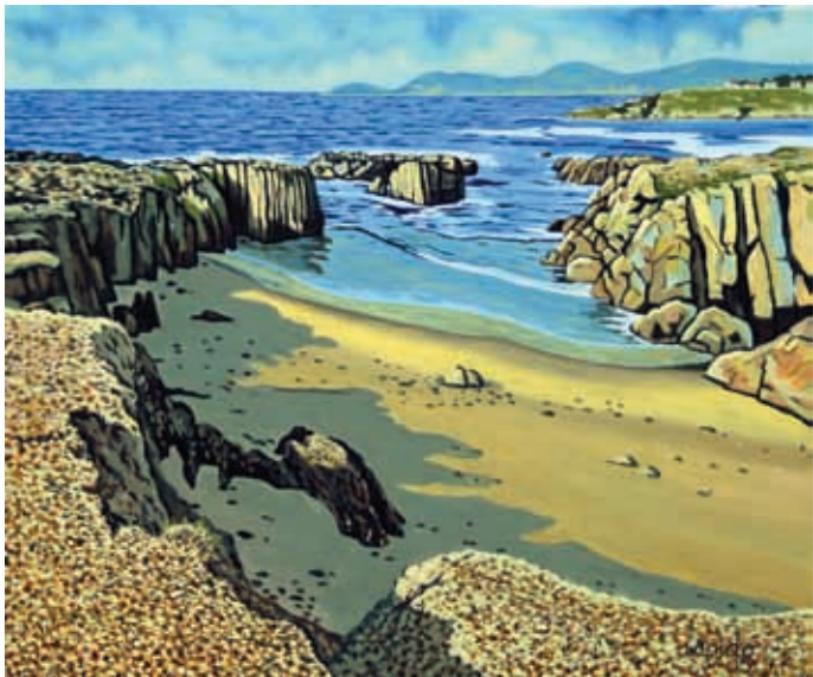
as agaRdas

nacín das pernas
bambeando a lasitude entre vagalumes
inflamados
fun hetaira na consciencia das flores
en asubíos
estranxeira de min cortei a densidade das agardas
nas praderías das tardes planetarias que se estendían nas moreiras
da autoestima hospitalizada
tolear de voces populosas
chorar cadeira abajo nun xeito novo de interpretar o silencio
mastigando ortigas como mapoulas
do mantel perdido en vacacións
fiquei muda revella abajo
no sitio dos conchos ...
voltei ás estacións perdidas
caéronme as mans das castañas
caeu o traxe

Poeta: Séchu Sende

Pintor: Salvador González Lapido

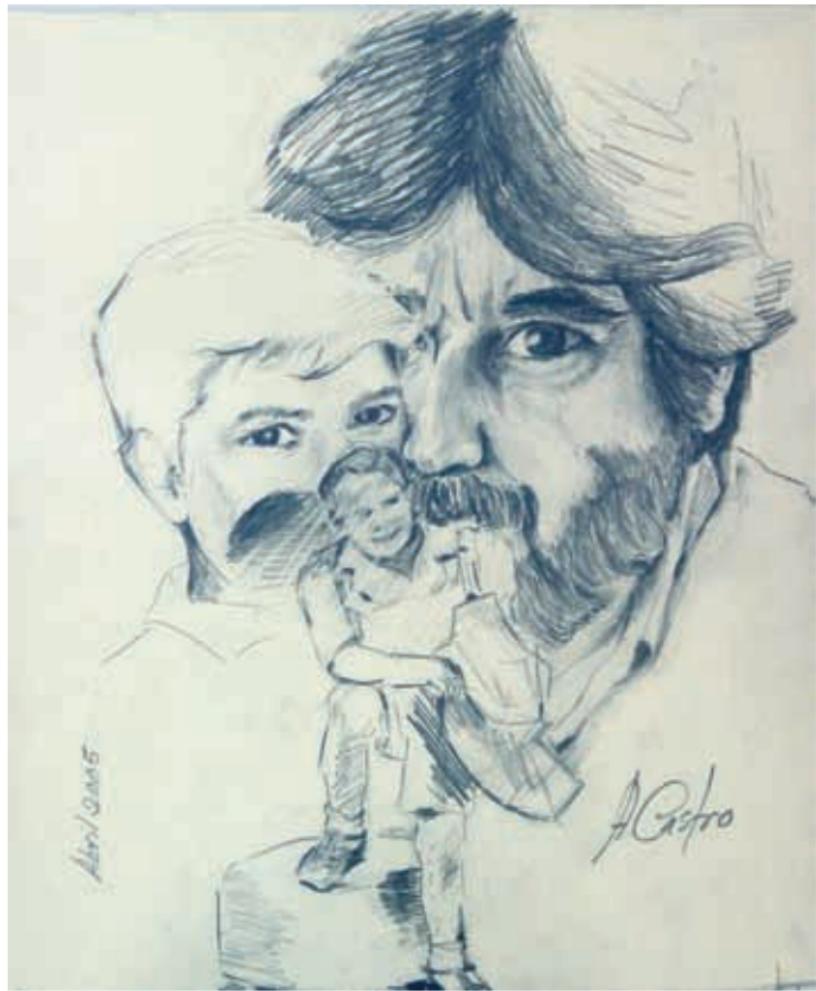
O senhor do traxe gris

O senhor do traxe gris sentou e assinou um papel. Ao pouco morreu a colónia de paxaros de prata das Ilhas do Norte. Logo telefonou e dixo Si. E desaparecerom as árbores que falam na Fraga da Gente. Volveu assinar outro papel e a Montaña de Vento da Serra de Nós saltou polos aires e milheiros de camións levarom a pedra longe, a outro país. O senhor do traxe gris enviou um fax e desapareceu a água dos Ríos Pequenos e enviou outro fax e desapareceu a vida dos Ríos Grandes. O senhor do traxe gris continuou a assinar papeis e a medida que falava por teléfono o país fazia-se más pequeno. Outra sinatura fixo que moitos homes saíssem ao monte matar os jabaríns todos, e outra ordenou que as vacas deixassem de dar leite, e outra, cortar as oliveiras todas do país. E continuou assinando papeis e falando e falando por teléfono e nem parou para jantar. Que ninguem me interrumpa! berrou á noitinha quando alguém lhe susurrou que debia descansar. E berrou Que ninguém me moleste!, á manhã seguinte quando escoitou gente berrando e golpeando a porta e berrando e berrando com medo durante um dia enteiro. E continuou lendo e assinando papeis e falando por teléfono e trabalhou infatigábel tres dias seguidos e o país ia fazendose más pequeno e más pequeno e más. Quando se levantou e mirou pola janela, o país já nom existia. E o senhor do traxe gris colheu aire, assinou o último papel e morreu.

Poeta: Xabier Álvarez Olariaga

Pintora: Antonieta Castro

AFORTUNADO VERSO
*(“**Invita Minerva**”)*

O prolongado, mas finito e anunciado transe da Vida,
emerge ineludível, insultante, reptador,
no doentio instante no que um descobre
-indefenso, desacougado-
que já nada poderá ser resarcido:
nenhumha inesquecível palavra de Amor;
tampouco aquela malferida dor
que deixou burilada a Morte;
nem tam sequer
aquei afortunado verso...
...regressará incólume desde esse passado
outrora fecundado nas desbordantes estrofes da mocidade,
para ficar,
hoje,
definitivamentge esvaído
no proceloso espelho do agressivo futuro,
cujo sombriço perfil
agoura a consumaçom serôdia
da postrimeira esperança
quase nom reflectida
pelos inumeráveis anacos assulagados
no caloroso oceano
da infancia irrecuperável

Poeta: Xabier López Marqués

Pintor: Xerardo Crusat

ANXO CAÍDO

¿Por que caeron os anxos caídos?

deben

Só poden falar do amor aqueles que nunca creron nel.

queren

- *Amor*: unha das dúas palabras *inevitabeis*. A outra é morte (hai quen di que a morte é o único feito en verdade *inevitábel*). O amor e a morte.

- *Distancia*: A *distancia* e o fío dos amores que persisten enleados. A *distancia dos amores que non dan chegado*.

- *O amor como resío*: Espacio distante por onde escoan as Augas. O *resío* nunca enxoita.

- A *distancia* tempo escuro das noites dos que habitamos nas noites *inevitabeis*: As lembranzas xamais coinciden. Hai o tempo dos actores e o tempo dos espectadores.

- *O amor no medio*: No medio o *resío*. A *distancia* no medio.

- (A)morres esperando por quen non vén. O *amor* e os papaventos. O *amor* e o ar. O ar e as sombras. As sombras sempre en silenco. Morres e falas de quen non vén.

- *O amor e a distancia*: Todo é distante. Nada lonxano. *Distancia* nos amores que se esvaíron. O *amor*, que non desapareceu nunca. As persoas si... Para quen non chega, todo é *distancia*. Mesmo non chega aquilo que non se agarda...

- *O amor*, de existir, xamais agarda: Agárdase nunha fileira. Agárdase nunha ilusión. Agárdase nos ollos de alguén...

- Outravolta é que ao *amor* lle chamen *tren*: Polo *amor* nunca se agarda. Polo *tren que non vén*, si. Algunxs sempre fuxindo. O fume camiña sempre cara atrás. O fume xamais refai a súa silueta.

A *distancia* é o lindeiro máis próximo a nós.
Só deberían falar do *amor* aqueles que, distantes, nunca
subiron nun tren.

(*O amor polos trens nos que non vén ninguén*)

Poeta: Xesús Rábade Paredes

Pintor: Tantino

FISTERRA, 2002

Mellor quixera verte levantisca,
temida por rebelde, vivamente inconforme...
E véxote varada, evadida na brétema,
batida polas ondas eternas que te dormen.

Poeta: Xesús Santos Suárez

Pintor: Alberto Rodríguez Castaño

NON DIGAS NON...

Non digas non no devalo da tarde,
deixa que a lúa proxecte albores
no firmamento do teu contorno.

Non digas non,
a noite soña cun amencer florido
no rosetón deses ollos negros.

Imaxineite
nun perfil de sombras superpostas
entre a espesura dunha inmensidáde sonora,
busqueite por áureos campos de étimos en sazón
e sementeí teu nome autista polo mapa abecedario
para que rexurdiras verticalmente ígnea
por selvas cobizosas de horizontes libertarios,
e ameite dende o anverso furtivo dos planos
nas antípodas dos crepusculos en retorno.

Non digas non,
unha ardentía de cadencias luminosas
acrecenta a marea dos peitos exaltados
debuxando círculos na órbita da paixón.

Partiremos
xuntos en procura da alba,
marcando espacios rituais
coa suor dos músculos tensos.

Navegaremos
por epidermes de nácaras e azucenas
ó amparo dun faro seductor
que alimenta con lume de vida
a liturxia dos corpos liberados.

Non digas non cando cae a tarde.

Poeta: Xosé M. Cairo Antelo

Pintor: Xosé M. Cairo Antelo

O animal que te segue

Non firas
ao fel animal que te segue,
xornada tras xornada,
no teu incerto deambular cotián.

Non comerá se ti non tes viandas,
e beberá, se precisa, auga barrenta,
sen se resentir,
sen botar de menos o odre
que levas na montura.

Velarate o sono
coa súa vela,
e lamberache as chagas,
xenerosamente.

Unha ollada,
un aloumiño,
un estalo da túa lingua,
un borboiño,
chegarán abondo
para que se sinta estimado.

Cando te deites
tombarase ao teu carón,
e observarate coma sempre,
arquexando e movendo o rabo,
calado,
para non rachar
o teu propio silencio.

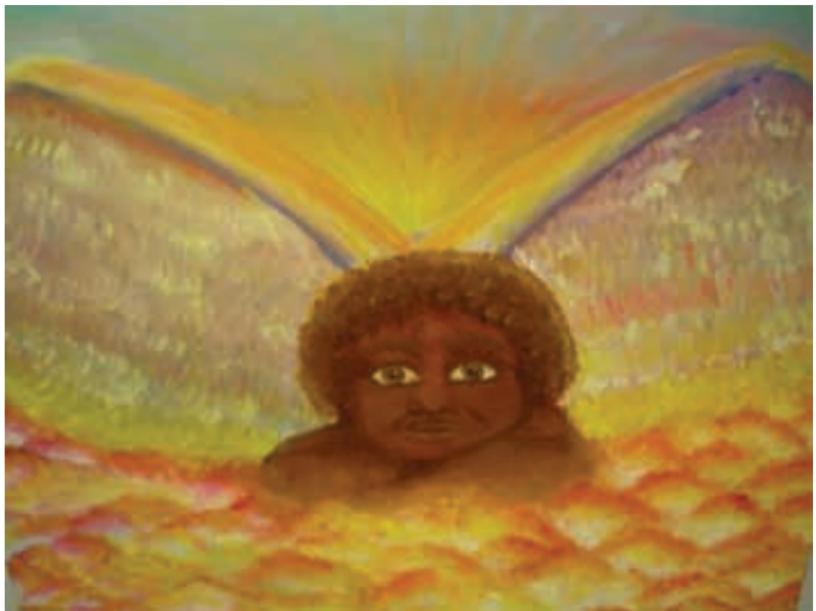
Camarada reservado,
chorará, se cómpre, bágoas
que o seu senso
soamente el coñece.

Non firas
ao animal que te segue.

Poeta: Unai González Suárez

Pintora: Natalia Romero Sanisidro

Vermello o ceo coma a túa vida,
vermello coma o sangue namorado,
vermelas como as follas de Carballo
no solpor dos esquecementos.

Negro o pensamento,
negras as entrañas e os desexos,
igual que as ilusións e as esperanzas
do anxo que gardaba os soños tenros.

Negro mesturado con vermello,
cores do presente e do pasado,
pois para ti non hai futuro
irmán de vida, só tes medo.

Hispano, musulmán, chinés ou negro,
non veñas a unha terra que non sente,
non temos nin sequera humanidade,
só caraxe, odio e escuro sufrimento.

Este é, o triste cadro da túa vida,
sangue igual, pel, raza distinta,
non veñas da miseria ó descontento
pois nós non te queremos.

